

handelen. Det er vel i sidste ende herfor, at Irak-krigen i øjeblikket føres.

En farlig handel med våben til farlige lande og grupper skal umuliggøres, og for så vidt er lovforslaget i orden. Måske er det også i orden, at dette sker på basis af bestemmelser i FN's Sikkerhedsråd, selv om FN jo i stigende grad viser sig som en tvivlsom størrelse, og selv om netop Sikkerhedsrådet har svigtet eklatant i den nuværende Irakkrise.

Men er det i orden, at EU skal overtage FN's mandat og være den, der stiller betingelserne og straffer dem, der overtræder betingelserne?

Det er vi ikke overbeviste om. Vi bryder os som bekendt ikke om EU's overnationale status og hele forsøget på at reducere de europæiske nationer til provinser i en overnational forbundsstat. Og vi bliver i denne sammenhæng yderligere usikre, når vi læser, at det er i kraft af artikel 308 i EF-Traktaten, at EU skal kunne opnå en sådan magt.

Artikel 308 kaldes normalt for gummiparagraffen, fordi den i sin upræcise og dermed altomfattende formulering kan bruges når som helst og hvor som helst, EU har brug for at udvide sin magt og kompetence, og vi er ikke tilhængere af at give gummiparagraffen udvidelsesmulighederne.

Bestemmelsen om sanktioner imod våbenhandel med tredjelande er med andre ord rimelige, ikke mindst i en terrorismeepoke som den, vi lever i. Men vi er ikke trygge ved at give EU sanktionsmuligheden. Vi vil hellere lade den blive på danske hænder efter indstilling af FN.

Vi er derfor i tvivl om dette lovforslag og følger os fristet til at sige som kong Harald: Hertil vil vi hverken svare ja eller nej. Vi vil overveje det.

Lars Barfoed (KF):

Desværre er det i de seneste år blevet mere vigtigt end nogen sinde med et effektivt internationalt sanktionssystem. Globalisering fører meget godt med sig, når det gælder handel, kultur og turisme, men ulykkeligtvis er globalisering også en kendsgerning for så vidt angår kriminalitet og terrorisme.

Kl. 21.25

Netop terrorismen betyder, at sanktioner ikke blot skal rettes mod tredjelande, men også til tider skal rettes mod grupper og personer, der ikke har speciel tilknytning til et bestemt land.

Denne udvikling samt det forhold, at et stigende antal FN-resolutioner bliver gennemført

i form af EU-forordninger, har medført et behov for at harmonisere strafferammerne, for så vidt angår overtrædelse af disse internationale sanktioner, så de er ens, uanset hvordan de er indarbejdet i dansk ret.

Der er jo ikke tale om, som den forrige taler var inde på, at man med dette forslag i højere grad legaliserer, at man i EU anvender den såkaldte gummiparagraf, artikel 308, til at indføre sanktioner i Danmark baseret på FN-resolutioner. Det er en praksis, der finder sted. Det legaliseres ikke yderligere af dette lovforslag.

Her er alene tale om, at vi harmoniserer straffebestemmelserne i det omfang, man anvender f.eks. artikel 308. Og jeg skal tilføje i parentes, at jeg i øvrigt deler hr. Søren Krarups skepsis over for artikel 308, den såkaldte gummiparagraf. Den bør kun anvendes med allerstørste forsigtighed, og vi bør se på i en kommende forfatningstraktat, om ikke vi kan stramme op i formulering af den pågældende bestemmelse, for den er stærkt betænkelig.

Men jeg mener altså ikke, at vi her som sagt legaliserer anvendelsen af den bestemmelse yderligere ud over, hvad der er tilfældet i dag. Med forslaget om at indføre en ny bestemmelse i straffelovens § 110 c, så overtrædelse af EU-forordninger, der gennemfører internationale sanktioner, kan straffes med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 4 år, bliver der på tilfredsstillende vis skabt den fornødne harmonisering af straffebestemmelserne på området. Og på det grundlag kan Det Konservative Folkeparti støtte lovforslaget.

Anne Baastrup (SF):

Indledningsvis skal jeg sige, at Det Radikale Venstre støtter forslaget. Og da fru Margrete Auken ikke er til stede, skal jeg prøve at give en beskrivelse af SF's holdning.

For det første mener vi, at de internationale regler skal følges op. De skal følges op af sanktioner, og de sanktioner skal det danske samfund naturligvis også sikre kan overholdes.

Vi har erkendt, at Maastrichttraktaten blev vedtaget, og vi har erkendt, at EU som følge deraf fik kompetence på en lang række områder. Med udgangspunkt i den erkendelse har vi svært ved at se, at man kan undgå at lave den her ændring. Men jeg vil tage det forbehold, at jeg godt lige vil have lejlighed til at kigge lidt nærmere på det. Jeg synes, at det umiddelbart ser ganske svært ud.